

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko J. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek powódki o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 lipca 2020 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 26 czerwca 2019 r., którym zasądzono na rzecz powódki tytułem zwrotu pożyczki kwotę 140.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, wskazując na zarzut naruszenia art. 720 k.c. oraz art. 65 k.c. w zw. z art. 60 k.c. wobec dokonania przez Sąd Apelacyjny ich błędnej wykładni, polegającej na rażącym pominięciu zamiaru stron oraz okoliczności, w których oświadczenie o udzieleniu pożyczki miało zostać złożone. W ocenie

skarżącego oczywista zasadność skargi kasacyjnej uzasadniona jest także nierozpoznaniem istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Sąd Najwyższy nie dostrzega oczywistej zasadności skargi kasacyjnej we wskazanym rozumieniu. Zgodnie z przyjętymi w sprawie ustaleniami faktycznymi czynności podejmowane przez strony można było interpretować w różny sposób. Interpretacja przyjęta przez orzekające w sprawie Sądy nie jest oczywiście błędna,

nawet jeżeli na podstawie tych samych ustaleń faktycznych możliwe byłoby także inne rozumienie zachowań i oświadczeń stron. W kontekście treści potwierdzenia przelewu, w którym wyraźnie wskazano, że przysporzenie pozwanego jest wynikiem pożyczki, oraz ustaleń, z których wynika, że powódka w rozmowie z pozwanym wskazywała na obowiązek jej zwrotu, nie ma podstaw uznania oczywistej bezzasadności twierdzenia, że zgodnym zamiarem stron było zawarcie umowy pożyczki.

W odniesieniu do drugiej z przyczyn rzekomej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w żaden sposób nie można uznać, aby nieprzeprowadzenie wnioskowanego przez pozwanego dowodu było równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy. Należy również zauważyć, że w istocie wnioskowany przez skarżącego dowód miał służyć ogólnemu zapoznaniu się z transferami środków na rachunku bankowym spółki („prześledzeniu transferu środków pieniężnych”) i ewentualnemu sprecyzowaniu w przyszłości twierdzeń na ich podstawie. Takie sformułowanie wniosku dowodowego należy uznać za niedopuszczalne w świetle konieczności wskazania faktów, które mają być udowodnione. Dodatkowo, wniosek o zobowiązanie spółki do przedłożenia rachunków bankowych za lata 2015-2018 złożony został na okoliczność wykazania wpłat od wspólników na rzecz spółki oraz wypłat dokonywanych ze spółki na rzecz wspólników (k. 229) i należałoby go uznać w takim kształcie za niemający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Skoro do zawarcia umowy pożyczki doszło nie później niż 10 marca 2016 r. (data przelewu środków), a powódka już w grudniu 2015 r. przestała być udziałowcem spółki, to nie mogła uzyskać jako wspólnik żadnych środków. Dodatkowo zauważyć należy, że nawet dysponowanie przez pozwanego znacznymi środkami pieniężnymi nie wyklucza zawarcia przez strony umowy pożyczki.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Powódka nie złożyła odpowiedzi na skargę kasacyjną, natomiast jej pełnomocnik zgłosił swój udział w postępowaniu kasacyjnym już po upływie terminu na wniesienie odpowiedzi, żądając zawiadomienia go o terminie rozprawy w przypadku jej wyznaczenia oraz wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz

powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych. Z uwagi na odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powódce przysługiwałby zwrot kosztów wyłącznie w razie sporządzenia i wniesienia przez pełnomocnika odpowiedzi na skargę kasacyjną (§ 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). W tym stanie rzeczy nie było podstaw do zasądzenia zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

ke